

— Не, не щемъ! Не може

— Насъ ще ни острижатъ а ла гарсонъ, бабо. Патиланъ не знае! (а ла гарсонъ значи, драги ми Смѣхурко, когато бръснарътъ нѣкое момиче катъ момче олиже).

Но баба имъ викна:

— Вие какво знайте? Отъ бръснаръ по-харно мой Патиланъ стриже! Хайде, Патилане!

И доде се сътятъ бабинитѣ внучки, до кожа имъ смѣкнахъ мекитѣ косички. Патиланци сжщи и тритѣ направихъ. Тѣ една на друга взеха да се смѣятъ. Пъкъ азъ се изтѣпихъ и гордо добавихъ:

— Тѣй а, патиланки? Патиланъ не знае! „А ла гарсонъ“ що е при моята мода! Отъ сега нататкъ тя свѣта ще смае! Навредъ ще се прѣсне и вѣчно ще трае. Моми, момци, булки — всичкитѣ ще казватъ: „Я ме острижете а ла Патиланчо!“ И моето име вредъ ще се прослави!

— Стига, Патилане! Твоятъ малъкъ Тропчо отъ смѣхъ се задави!

Не се мина дълго, друго чудо стана. Ти нали си знаешъ баба Цоцолана? За младостъ и хубостъ душата си дава. Веднажъ, безъ да искамъ, чухъ я да си казва: „Съ рѣзана косица човѣкъ по-младъ става. Азъ ще си я рѣзна, ала тая пуста съседка умразна, дето не помине, тамъ нѣма да каже. Па нека си казва. Днесъ стригани ходятъ и по-стари даже. Но все пакъ не смѣя. Ехъ, да има нѣкой, както съмъ заспала, тѣй да ми я рѣзне! Нека да се чуди който ще тогава.“

— „Става, бабо, става“ — азъ на умъ си казахъ и още следъ обѣдъ своето изкуство предъ баба показахъ.

Легна да подрѣме баба Цоцолана. Съсъ коса си легна, а стригана стана. Ала не посмѣя майсторъ Патиланчо своята нова мода точно да приложи, защото си зная, драги ми Смѣхурко, баба Цоцолана какъ ще ме наложи. И азъ я постригахъ ни тѣй, нито инакъ. Казано купешко а ла таралежко.

Но доволна бѣше баба Цоцолана, че както кроеше тъкмо така стана.

Хайде стига вече. Поздравъ най-сърдеченъ отъ менъ и отъ мойтѣ нови патиланки!

Твой приятель вѣченъ:

Весель Патиланчо